

Sygn. akt VII U 1355/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR del. Jarosław Matuszczak

Protokolant: stażysta Justyna Łącka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 maja 2016 r. w G.

sprawy z odwołań J. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 25 maja 2015 r. nr (...) i od decyzji z dnia 08 lipca 2015 r. nr (...)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury pomostowej

I. umarza postępowanie z odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. z dnia 25 maja 2015 r. nr (...);

II. zmienia decyzję z dnia 08 lipca 2015 r. nr (...) i przyznaje ubezpieczonemu J. W. prawo do emerytury pomostowej od dnia 29 kwietnia 2015 r.;

III. stwierdza brak odpowiedzialności pozwanego organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji w sprawie.

Sygn. akt VII U 1355/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 maja 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił ubezpieczonemu J. W. prawa do emerytury pomostowej z uwagi na fakt, że na dzień 01 stycznia 2009 r. wnioskodawca nie udowodnił okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych, wynoszącego co najmniej 15 lat.

Odwołanie od powyższej decyzji wywiódł ubezpieczony, wskazując, że legitymuje się wymaganym przepisami prawa stażem pracy w szczególnych warunkach, albowiem świadczył pracę w takim charakterze także w trakcie zatrudnienia w (...) w okresie od 15 lipca 1980 r. do 05 lutego 1990 r.

Wskazując na powyższe ubezpieczony wniósł o przyznanie mu prawa do emerytury pomostowej począwszy od 01 kwietnia 2015 r.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o umorzenie postępowania z odwołania od decyzji pozwanego z dnia 25 maja 2016 r. z uwagi na fakt, że zaskarżona decyzja została uchylona decyzją z dnia 08 lipca 2015 r. zatem postępowania stało się bezprzedmiotowe. Pozwany wniósł ponadto o potraktowanie odwołanie z dnia

18 czerwca 2015 r. jako odwołanie od decyzji pozwanego z dnia 08 lipca 2015 r. oraz o jego oddalenie z uwagi na nielegitymowanie się przez wnioskodawcę wymaganym przepisami prawa stażem pracy w szczególnych warunkach.

Na posiedzeniu przeznaczonym na rozprawę w dniu 03 marca 2016 r. ubezpieczony oświadczył, że odwołuje się od decyzji z dnia 08 lipca 2015 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony J. W., urodzony w dniu (...), w dniu 28 kwietnia 2015 r. złożył w organie rentowym wniosek o prawo do emerytury pomostowej.

Na dzień 01 stycznia 2009 r. ubezpieczony udowodnił 31 lat, 4 miesiące i 8 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

W postępowaniu przed organem rentowym wnioskodawca nie wykazał żadnego stażu pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu ustawy o emeryturach pomostowych.

W dniu 29 kwietnia 2015 r. odwołujący się ukończył wiek 60 lat.

Decyzją z dnia 25 maja 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił ubezpieczonemu J. W. prawa do emerytury pomostowej z uwagi na fakt, że na dzień 01 stycznia 2009 r. wnioskodawca nie udowodnił okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych, wynoszącego co najmniej 15 lat.

Na skutek wniesienia przez wnioskodawcę odwołania od powyższe decyzji oraz przedłożenia przez niego nowej dokumentacji w organie rentowym Zakład Ubezpieczeń Społecznych ponownie ustalał staż pracy w szczególnych warunkach jakim legitymuje się skarżący, uznając, że wnioskodawca legitymuje się 18 latami, 9 miesiącami oraz 14 dniami pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych oraz 9 latami, 2 miesiącami i 22 dniami pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych.

Decyzją z dnia 09 lipca 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił ubezpieczonemu przyznania prawa do emerytury pomostowej na podstawie art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych, z uwagi na fakt, że po dniu 31 grudnia 2008 r. odwołujący się nie wykonywał prac w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 niniejszej ustawy.

Ponadto pozwany odmówił skarżącemu przyznania emerytury pomostowej na podstawie art. 49 ustawy z uwagi na fakt, że na dzień 01 stycznia 2009 r. wnioskodawca nie udowodnił okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy wynoszącego co najmniej 15 lat.

Jednocześnie pozwany uchylił swą wcześniejszą decyzję z dnia 25 maja 2015 r.

Jak wyjaśnił organ rentowy do stażu pracy w szczególnych warunkach w myśl art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych nie zostały zaliczone okres zatrudnienia od 15 lipca 1980 r. do 05 lutego 1990 r. z tytułu zatrudnienia w (...) w G..

Do stażu pracy w szczególnych warunkach w myśl art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych zostały przyjęte następujące okresy zatrudnienia wnioskodawcy:

- od 23 kwietnia 1991 r. do 30 czerwca 1991 r.

- od 24 maja 1994 r. do 23 sierpnia 1994 r.

- od 13 września 1994 r. do 16 lutego 2004 r.

Do stażu pracy w szczególnych warunkach w myśl art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych zostały przyjęte następujące okresy zatrudnienia wnioskodawcy:

- od 15 lipca 1980 r. do 05 lutego 1990 r.
- od 23 kwietnia 1991 r. do 30 czerwca 1991 r.
- od 24 maja 1994 r. do 23 sierpnia 1994 r.
- od 13 września 1994 r. do 16 lutego 2004 r.

Okoliczności bezsporne, nadto akta rentowe: wniosek ubezpieczonego o emeryturę pomostową – k. 1-4, decyzja pozwanego z dnia 25 maja 2015 r. – k. 41, świadectwa pracy w szczególnych warunkach – k. 48 - 50, karta przebiegu zatrudnienia – k. 52, decyzja pozwanego z dnia 09 lipca 2015 r. – k. 53-54, pismo pozwanego z dnia 17 marca 2016 r. – k. 52

W okresie od 15 lipca 1980 r. do 05 lutego 1990 r. odwołujący się był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) Organizacji (...) na Morzu B. (...) w G..

Wskazane powyżej przedsiębiorstwo w zakresie swojej działalności zajmowało się poszukiwaniem ropy oraz gazu na Morzu B..

Bezpośrednio po przyjęciu do w/w przedsiębiorstwa wnioskodawca objął stanowisko pomocnika wiertacza na morskiej platformie wiertniczej i świadczył pracę w brygadzie rezerwowej wiertaczy, w skład której wchodził kierownik, wiertacz, zastępca wiertacza, wieżowy i trzech pomocników wiertacza, mechanik sprzętu wiertniczego, operator agregatu cementacyjnego oraz pomp płuczkowych.

Ubezpieczony świadczył wówczas prace w szybie wiertniczym i wykonywał stricte fizyczną pracę. Odwołujący się wykonywał przypisane mu zadania wyłącznie na platformie wiertniczej.

W okresach zimowym wieża holowana była do remontu, wówczas część brygady była oddelegowywana i zajmowała się wykonywaniem przedmiotowego remontu. Opisany powyżej remont wieży nie był wykonywany każdej zimy, średnio trwał miesiąc lub półtora miesiąca. Wówczas zatrudnieni przez zakład pracy pracownicy trudnili się jej remontem.

Wnioskodawca posiada książeczkę żeglarską wydana w dniu 19 grudnia 1980 r.

W dniu 04 grudnia 1984 r. skarżący otrzymał tytuł technika górniczego III stopnia.

W dniu 18 maja 1984 r. oraz 20 marca 1986 r. ubezpieczony uzyskał zgodę pracodawcy na podjęcie dodatkowego zatrudnienia w wymiarze 1/2 etatu wynikającą z konieczności pomocy rodzinie w nowopowstającym rzemieślniczym zakładzie usługowym. Praca we wskazanym powyżej warsztacie świadczona była w dni wolne od pracy i nie koligowała z zatrudnieniem w macierzystym przedsiębiorstwie.

W dniu 03 marca 1988 r. pracodawca wyraził ubezpieczonemu zgodę na skorzystanie z urlopu bezpłatnego w celu podjęcia pracy za granicą za pośrednictwem przedsiębiorstwa handlu zagranicznego. Mimo uzyskania zgodny wnioskodawca finalnie nie skorzystał z przedmiotowego urlopu albowiem nie podpisał kontraktu z przedsiębiorstwem (...).

W dniu 04 grudnia 1988 r. skarżący otrzymał tytuł technika górniczego II stopnia.

W okresie od dnia 09 maja 1989 r. do 31 lipca 1989 r. wnioskodawca świadczył prace pomocnika wieżowego.

W okresie od 01 sierpnia 1989 r. do 16 sierpnia 1989 r. odwołujący się pełnił obowiązki I – go wiertacza.

W okresie od 22 i 23 stycznia 1990 r. odwołujący się został skierowany do pracy na bazie celem dokonania rozładunku wagonów. Mimo skierowania w dniu 22 stycznia 1990 r. ubezpieczony nie podjął pracy, zaś w dniu 23 stycznia 1990 r. oświadczył, że udaje się na badanie lekarskie.

W dniu 30 stycznia 1990 r. wnioskodawca wziął udział w honorowym dawstwie krwi co uniemożliwiło mu świadczenie pracy we w/w dniu.

Z dniem 30 stycznia 1990 r. pracodawca rozwiązał z ubezpieczonym umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika.

Podczas zatrudnienia w (...) Organizacji (...) na Morzu B. (...) w G. odwołujący się był zakwaterowany na platformie wiertniczej i świadczył pracę przez dwanaście godzin dziennie w systemie 2 tygodnie na dwa tygodnie. Powyższe oznaczało, że po dwóch tygodniach prac, ubezpieczony korzystał z dwóch tygodni odpoczynku. Taki rozkład czasu pracy obowiązywał inne osoby zatrudnione na podobnych stanowiskach na platformie wiertniczej.

Pracodawca wystawił ubezpieczonemu świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach wskazując, że w okresie od 15 lipca 1980 r. do 05 lutego 1990 r. skarżący świadczył pracę określoną w wykazie A dzieł I w pkt 4 stanowiącym załącznik do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Dowód: zeznania ubezpieczonego – k. 41 – 42 (adnotacja: 00:01:16 – 00:17:01) i k. 59 – 60 (adnotacja: 00:04:40 – 00:14:29) akt sprawy; akta osobowe ubezpieczonego (odpis, brak nr kart): świadectwo pracy z dnia 05.02.1990 r. (w części), świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z 05.02.1990 r., pisma do związków zawodowych o zamiarze rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika z 01.02.1990 r., notatka z 30.01.1990 r. i z 25.01.1990 r., angaż wiertacza z 07.09.1989 r., dyplom nadania stopnia górniczego z 04.12.1988 r., skierowania lekarskie z 07.01.1986 r., 09.09.1985 r., nadanie stopnia technika górniczego z 04.12.1984 r., podanie z 13.02.1981 r., umowa o pracę z dnia 15.07.1980 r.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

I. Ocena dowodów:

Powyższy stan faktyczny był bezsporny w części dotyczącej przebiegu postępowania przez organem rentowym, wieku ubezpieczonego, jego ogólnego stażu pracy oraz, ostatecznie, wykonywania przez niego pracy w szczególnych warunkach w myśl art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych w okresach od 23 kwietnia 1991 r. do 30 czerwca 1991 r., od 24 maja 1994 r. do 23 sierpnia 1994 r., od 13 września 1994 r. do 16 lutego 2004 r.

W spornym zakresie, dotyczącym zatrudnienia ubezpieczonego w okresie od 15 lipca 1980 r. do 05 lutego 1990 r. Sąd Okręgowy ustalił fakty w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach osobowych (poświadczone za zgodność z oryginałami odpisy) ubezpieczonego a także w oparciu o dokumenty z akt rentowych pozwanego.

Poza świadectwem pracy z dnia 05.02.1990 r. nie były one kwestionowane przez żadną ze stron postępowania co do ich prawdziwości i rzetelności. Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia jej wiarygodności z urzędu. Wspomniane świadectwo pracy faktycznie wskazywało tylko jedno z zajmowanych przez ubezpieczonego stanowisk w okresie zatrudnienia i w tej mierze nie zostało uznane za dowód wiarygodny. Natomiast okresy pełnienia przez ubezpieczonego kolejnych stanowisk sąd ustalił na podstawie umowy o pracę, angaży oraz zeznań ubezpieczonego.

Szczególne znaczenia dla istoty przedmiotowej sprawy odegrała treść dokumentów znajdującej się w aktach osobowych ubezpieczonego, albowiem na jej podstawie możliwym stało się precyzyjne ustalenie charakteru

zatrudnienia ubezpieczonego na poszczególnych etapach zatrudnienia u wnioskodawcy jak również określenie faktycznego okresu, w którym odwołujący się świadczył prace na rzecz pracodawcy na platformie wiertniczej.

Sąd oparł się także na zeznaniach samego wnioskodawcy, aczkolwiek miały one charakter pomocniczy, gdyż najważniejsze elementy wynikały wprost z dokumentów osobowych.

Sąd Okręgowy nie dał także wiary twierdzeniom odwołującego w zakresie w jakim ten wskazywał, że świadczył pracę w przedsiębiorstwie do 05 lutego 1990 r. , a oddelegowanie do pracy przy rozładunku wagonów miało charakter jednodniowy, albowiem dokumentacja znajdująca się w aktach osobowych skarżącego wskazuje w sposób niezbity, że z uwagi na brak chęci podjęcia pracy, która pracodawca powierzył skarżącemu od 22 stycznia 1990 r.- z dniem 05 lutego 1990 r. pracodawca rozwiązał z wnioskodawcą umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z winy pracownika. Z uwagi na powyższe należy uznać, że dzień 05 lutego 1990 r. stanowi końcową datę zatrudnienia ubezpieczonego we (...) Organizacji (...) na Morzu B. (...) w G. oraz, że od dnia 22 stycznia 1990 r. ubezpieczony nie wykonywał żadnych prac na platformie wiertniczej.

II Wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku:

Odwołanie ubezpieczonego zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 r. poz. 1240; dalej przywoływana jako ustawa pomostowa) prawo do emerytury pomostowej, z uwzględnieniem art. 5-12, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1)urodził się po dniu 31 grudnia 1948 r.;
- 2)ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;
- 3)osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn;
- 4)ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn;
- 5)przed dniem 1 stycznia 1999 r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS;
- 6)po dniu 31 grudnia 2008 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
- 7) nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

W myśl art. 49 ustawy pomostowej prawo do emerytury pomostowej przysługuje również osobie, która:

- 1)po dniu 31 grudnia 2008 r. nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
- 2)spełnia warunki określone w art. 4 pkt 1-5 i 7 i art. 5-12;
- 3)w dniu wejścia w życie ustawy miała wymagany w przepisach, o których mowa w pkt 2, okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3.

Obydwa te przepisy odsyłają do art. 3 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych, który stanowi, że prace w szczególnych warunkach to prace związane z czynnikami ryzyka, które z wiekiem mogą z dużym prawdopodobieństwem spowodować trwale uszkodzenie zdrowia, wykonywane w szczególnych warunkach środowiska pracy, determinowanych siłami natury lub procesami technologicznymi, które mimo zastosowania

środków profilaktyki technicznej, organizacyjnej i medycznej stawiają przed pracownikami wymagania przekraczające poziom ich możliwości, ograniczony w wyniku procesu starzenia się jeszcze przed osiągnięciem wieku emerytalnego, w stopniu utrudniającym ich pracę na dotychczasowym stanowisku; wykaz prac w szczególnych warunkach określa załącznik nr 1 do ustawy.

Zgodnie z ustępem 2 cytowanego przepisu czynniki ryzyka, o których mowa w ust. 1, są związane z następującymi rodzajami prac:

1) w szczególnych warunkach determinowanych siłami natury:

a) prace pod ziemią,

b) prace na wodzie,

c) prace pod wodą,

d) prace w powietrzu;

2) w szczególnych warunkach determinowanych procesami technologicznymi:

a) prace w warunkach gorącego mikroklimatu - prace wykonywane w pomieszczeniach, w których wartość wskaźnika obciążenia termicznego (...) wynosi 28 °C i powyżej, przy wartości tempa metabolizmu pracownika powyżej 130 W/m²,

b) prace w warunkach zimnego mikroklimatu - prace wykonywane w pomieszczeniach o temperaturze powietrza poniżej 0 °C,

c) bardzo ciężkie prace fizyczne - prace powodujące w ciągu zmiany roboczej efektywny wydatek energetyczny u mężczyzn - powyżej 8.400 kJ, a u kobiet - powyżej 4.600 kJ,

d) prace w warunkach podwyższonego ciśnienia atmosferycznego,

e) ciężkie prace fizyczne związane z bardzo dużym obciążeniem statycznym wynikającym z konieczności pracy w wymuszonej, niezmiennej pozycji ciała; przy czym ciężkie prace fizyczne to prace powodujące w ciągu zmiany roboczej efektywny wydatek energetyczny u mężczyzn - powyżej 6.300 kJ, a u kobiet - powyżej 4.200 kJ, a prace w wymuszonej pozycji ciała to prace wymagające znacznego pochylenia i (lub) skręcenia pleców przy jednoczesnym wywieraniu siły powyżej 10 kG dla mężczyzn i 5 kG dla kobiet (wg metody (...) pozycja kategorii 4) przez co najmniej 50 % zmiany roboczej.

W załączniku Nr 1 do ustawy, który zawiera wykaz prac w szczególnych warunkach pod poz. 24 wymieniono pracę na morskich platformach wiertniczych.

Zaoferowany przez stronę odwołująca się w toku niniejszego postępowania materiał dowodowy w postaci dokumentów (poświadczonych za zgodność z oryginałem kopii) z akt osobowych ubezpieczonego oraz jego zeznań wnioskodawcy, w zakresie w jakim zostały one uznane za wiarygodne dostarczył uzasadnionych podstaw do przyjęcia, że w okresie od 15 lipca 1980 r. do 21 stycznia 1990 r. w trakcie zatrudnienia we (...) Organizacji (...) na Morzu B. (...) w G. ubezpieczony świadczył prace w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 3 ust 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych, która została wymieniona pod poz. 24 załącznika nr 1 do ustawy (praca na morskich platformach wiertniczych).

Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w uwzględnionym przez Sąd okresie odwołujący się zajmując różne stanowiska (pomocnika wiertacza, wieżowego oraz wiertacza) stale przebywał i świadczył prace na morskiej platformie wiertniczej zajmującej się poszukiwaniem oraz wydobywaniem ropy naftowej na Morzu B.. Pracę tę świadczył w pełnym wymiarze czasu pracy, w rozkładzie pracy 2 tygodnie pracy po 12 godzin dziennie, 2 tygodnie

czasu wolnego. Nie ma przy tym większego znaczenia jakie prace dokładnie wykonywał ubezpieczony (tzw. pomocnik wiertacza czy wieżowego), jeśli sam ustawodawca ich nie różnicuje wskazując jedynie pod poz. 24 załącznika nr 1 do ustawy pomostowej, że chodzi o prace na morskiej platformie wiertniczej. Istotne jest to, że był narażony na czynniki ryzyka opisane w art. 3 ust. 2 ustawy pomostowej jako pracownik fizyczny, co wynikało z jego zeznań oraz, pośrednio, ze świadectwa pracy w szczególnych warunkach z 05.02.1990 r.

Mimo, że pracodawca zezwolił odwołującemu się na skorzystanie z urlopu bezpłatnego celem podjęcia pracy za granicą, to skarżący finalnie z przedmiotowego prawa nie skorzystał albowiem nie udało mu się podpisać kontraktu z przedsiębiorstwem (...). Z uwagi na powyższe należy uznać, że wnioskodawca w uwzględnionym przez Sąd do okresie faktycznie realizował powierzone mu zadania i obowiązki wyłącznie na terenie platformy.

Co prawda pracodawca aż dwukrotnie wyraził zgodę skarżącemu na podjęcie dodatkowego zatrudnienia w wymiarze 1/2 etatu celem udzielenia pomocy w prowadzeniu rodzinnego interesu- jednakże zważywszy, że skarżący wykonywał dodatkowe obowiązki w czasie wolnym od pracy – dodatkowe zatrudnienie w żaden sposób nie kolidowało z zatrudnieniem u macierzystego pracodawcy.

Tym samym Sąd nie miał wątpliwości, że w uwzględnionym w toku niniejszego postępowania okresie odwołujący się świadczył prace w szczególnych warunkach nie tylko w rozumieniu Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. ale także w rozumieniu art. 3 ust 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych.

Brak odpowiedniego w rozumieniu art. 51 ustawy pomostowej zaświadczenia o pracy w szczególnych warunkach wystawionego przez pracodawcę w postępowaniu sądowym nie ma znaczenia, gdyż kodeks postępowania cywilnego nie ogranicza postępowania dowodowego w tym zakresie i okoliczność pracy w warunkach odpowiadających art. 3 ust. 1 ustawy pomostowej można udowodnić wszystkimi prawnie dopuszczalnymi środkami.

Sąd nie miał natomiast podstaw, by zaliczyć do stażu pracy w szczególnych warunkach całego postulowanego przez wnioskodawcę okresu. Analizując przedmiotową kwestię Sąd miał na uwadze fakt, że w dniu 22 stycznia 1990 r. ubezpieczony został skierowany do pracy na bazie celem dokonania rozładunku wagonów. Z dokumentacji znajdującej się w aktach osobowych skarżącego wynika jednoznacznie, że skierowanie do pracy nie miało charakteru jednorazowego – z pewnością nie dotyczyło okresu jednego dnia. Treść notatek sporządzonych przez pracodawcę wskazuje natomiast, że odwołujący się nie podjął powierzonej mu pracy, co finalnie doprowadziło do rozwiązania z nim umowy o pracę w dniu 30 stycznia 1990 r.

Z uwagi na powyższe należy uznać, że odwołujący się zaprzestał świadczenia pracy w szczególnych warunkach z dniem 21 stycznia 1990 r., albowiem był to ostatni dzień, w którym realizował obowiązki przebywając na platformie wiertniczej.

Tym samym należy uznać, że w okresie od 22 stycznia do 30 stycznia 1990 r. odwołujący się nie świadczył pracy określonej w pkt 24 załącznika nr 1 do ustawy o emeryturach pomostowych.

Nie mniej jednak zaliczenie uwzględnionego przez Sąd okresu i jego zsumowanie z okresem uprzednio uznanym przez pozwanego (23 kwietnia 1991 r. do 30 czerwca 1991 r., od 24 maja 1994 r. do 23 sierpnia 1994 r., od 13 września 1994 r. do 16 lutego 2004 r., razem 9 lat, 2 miesiące i 22 dni) sprawia, że odwołujący się legitymuje się wymaganym 15 – letnim stażem pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych. Tym samym wnioskodawca spełnia wszystkie przesłanki niezbędne do przyznania mu prawa do dochodzonego świadczenia na podstawie art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy w pkt II sentencji wyroku na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z art. 49 ustawy pomostowej Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury pomostowej od dnia 29 kwietnia 2015 r.. (tj. od dnia w którym odwołujący się ukończył wiek 60 lat) uznając, że w tym dniu ubezpieczony spełnił ostatnią przesłankę niezbędną do przyznania mu prawa do dochodzonego świadczenia.

W punkcie I wyroku, Sąd na podstawie art. 355 k.p.c. w zw. z art. 203§1 k.p.c. Sąd umorzył postępowanie w zakresie odwołania od decyzji pozwanego z dnia 25 maja 2015 r., gdyż z oświadczenia ubezpieczonego wynikało, że w tym zakresie cofa on swoje odwołanie (k.41), uznając, że wobec uchylecia przedmiotowej decyzji kolejna decyzją zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 09 lipca 2015 r. cofnięcie odwołania nie spełnia żadnej z negatywnych przesłanek wymienionych w art. 469 k.p.c. a wobec uchylecia decyzji przez ZUS nie jest wymagane uzyskanie jego zgody.

W punkcie zaś III na podstawie art. 118 ust. 1a ustawy wnioskując a contrario Sąd nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania zaskarżonych decyzji, mając na uwadze fakt, że ubezpieczony nie dysponował świadectwem wykonywania prac w szczególnych warunkach w rozumieniu ustawy o emeryturach pomostowych, a charakter zatrudnienia wnioskodawcy w spornym okresie czasu został potwierdzony dopiero na etapie postępowania sądowego, na podstawie zeznań ubezpieczonego oraz akt osobowych skarżącego.